

Oskar Petr

Hudební skladatel a textař. První kapelu, Two Man Band, založil ve dvanácti letech a postupně následovalo mnoho dalších – The Fenders, Catkins, The Name. Zájem v něm budili například The Beatles, Creedence Clearwater Revival, Rolling Stones, Jimi Hendrix, Janis Joplin a další. Kromě hudby se věnoval sportu, hrál volejbal, zastával post fotbalové spojky ZDŠ na Třebešíně, oblíbil si lukostřelbu a lyže, sbíral známky a obaly. U profesora Jaroslava Gleicha studoval na Lidové konzervatoři zpěv. V roce 1973 spoluzaložil skupinu Marsyas. Dvakrát se pokusil o emigraci. Zajímá se o fotografii, umění, interiérový design, architekturu a rád cestuje. Zpívá v Jazz Q a hraje a zpívá v znovuobnoveném Marsyasu, kterému nyní vychází live 2CD 1973–1978 V mýdlových bublinách. Zastupován OSA je od roku 1995, členem se stal roku 2001.

Text: LUKÁŠ PAULŮ

Foto: archiv OSKARA PETRA, IVAN KIŠA MENČÍK

North Hollywood/personal studio 1986

// První kytara v jedenácti letech, kapela o rok později. Vypadá to, že jste měl jasno.

OP: V kostce ano. I když jsem kupodivu chodil od deseti let do dramatického DRDS (a kamarádil tam i na kole třeba s Tomášem Töpferem), hudba byla vždy součástí mojí osoby, i když nejdříve asi jen geneticky. Zrovna dnes jsem si urovnával informace o předcích ze strany otce s 98letou tetou. Například strýc Karel hrál jako osmnáctiletý klavírista poprvé československou hymnu v Rudolfinu, ještě před příletem Masaryka z USA. Strýčové byli všichni zásadní muzikanti. I dědeček ze strany mámy. Nakonec i moji oba rodiče, jako členové Sboru pražských učitelů projeli svět. Ovšem vtom do toho vpadli ranní Beatles a další.

// Kdo u vás v pokojíčku visel na zdi na plakátu?

OP: V mém dětství tady žádné plakáty hvězd nebyly, ale obdivoval jsem třeba koláže Adolfa Hoffmeistera. Měl jsem tehdy jako dvanáctiletý malé fotky členů Beatles a později barevnou fotku Jiřího Suchého z papírnictví. Ještě později jsem to ale dohnal a od mých patnácti tam viseli už všichni. Steve Marriot a Small Faces, Bee Gees, >

> Rolling Stones, The Beatles, Peter Frampton, Hendrix, Janis Joplin, Turtles, Jefferson Airplane a další a další. Nejdéle tam snad nakonec zůstal Roy Wood z The Move.

// Kombinoval jste hudbu i s jinými zájmy?

OP: Jasně, fotbal, volejbal, lukostřelba, dětské bojůvky proti Vackovákům a tak. Chodil jsem do výtvarné školy v Štítného ulici na Žižkově, vůně barev mě absolutně vzrušovala. Byl to pro mne neuchopitelný nereálný svět, v kterém jsem se vznášel. Ten pocit si můžu i teď v pozdním věku navodit.

// Zalíbení jste našel v The Beatles, Creedence Clearwater Revival, Rolling Stones

a dalšími. Jak jste se dostával k nahrávkám?

OP: Z počátku úplně náhodně. Americký rock 'n' roll a pop hráli tehdy kolotočáři, Chlupatý kaktus ležel na talíři gramofonu s klikou rodičů a občas někdo něco měl nebo uměl na kytaru. Na krystalku jsem občas chytil Radio Luxemburg a jeho žebříčky, později to byla houpačka manželů Černých. Žádné jiné zdroje, mimo nedělní klasiky z radia a Ježka od táty na klavír, se mi tehdy nedostávalo. Už v sedmé třídě jsme ale založili kapelu s bratry Veselými. Chodil jsem do Sluníčka a jinam na The Matadors, Flamengo a miloval jsem The Rebels. Vždy jsem zpozorněl před zvukem smyčcového kvarteta a klavíru. Obdivoval jsem Deža Ursíniho a tak to pokračovalo dál.

// V mém dětství tady žádné plakáty hvězd nebyly, ale obdivoval jsem třeba koláže Adolfa Hoffmeistera.

Kapela: Ivan Peší, Franta Kotva, Láda Zajiček, Zuzana Michnová, O. P., 1976

// Koncem 70. let jste s Marsyas hrávali ve strahovské "Sedmičce". Jak na vás klub působil? Zavítáte tam občas i nyní?

OP: My jsme hráli v Praze všude. Na Jedničce, Sedmičce, snad i na Jedenáctce, po studentských kolejkách, pak roky každý měsíc v Malostranské besedě, v Lucerně, prostě tam, kam nás pozvali. Na Sedmičce jsem nebyl roky, tam se hraje hard core, ne?

// V roce 1977 jste vydali první album Marsyas. S kým jste na desce spolupracoval (muzikanti, autoři)?

OP: My jsme tehdy často hostovali v Pražském výběru, tak bylo nasnadě, že tam bude Michael Kocáb a Ondřej Soukup. O bubeníka se vedly spory a nakonec tam hrál Láda Malina. Hynek Žalčík přivedl bývalého kytaristu Flamenga a aranžéra Pavla Fořta. Percussions zahrál kamarád Jirka Tomek, housle náš občasný spoluhráč Honza Hrubý a mihnul se tam i Emil Viklický na mooga a pár dalších. A autoři? Dům z obilí napsal Petr Kalandra, Příště se ti radši vyhnu Zuzana Michnová a věci se doplňovaly tak, jak vznikaly, ve finále jsem je přinášel tehdy většinou já.

The Fenders 1965/1966

// Pokusil jste se emigrovat, na čem ztroskotal pokus číslo 1?

OP: To je materiál na dva Hřebejkem zfilmované Viewegovy příběhy. Bylo mi 21 a táhlo mě to ven, cítil jsem, jak mě ten svobodný svět přitahuje. Už na střední škole jsem trávil část prázdnin u tety v Bonnu. Nakonec jsme se z té Jugoslávie s kamarádem se Sportturistem vrátili a mojí budoucí ženě Tatjáně vzali pas, aby jistili možnost výjezdů jejího nevlastního otce. Složitě? Tak nám to alespoň později vyložil.

// Druhý pokus byl již úspěšný, kam jste utekl a jak jste se etabloval, čím jste se živil?

OP: Doba se uvolnila, my dostali devizový příslib a další různá povolení v jeden čas a vyjeli s naší tříletou dcerou vlakem do Německa na návštěvu. Vzpomínám si, jak jsem se pod skleněnou přepážkou přetahoval o můj pas, že je prý moc ohnutý a že mi vystaví do dvou týdnů jiný... Vytrhnul jsem ho úředníkovi a utekl. V noci jsme jeli, nik-

Rodina: první žena Tatjana, dcera Daniela,
L.A. Burbank 1982

// Prošel jsem
různými manuálními
zaměstnáními. Každý
rok jsme se stěhovali –
a je to zase na pár
filmů od Hřebejka
a hloubš...

UNITED STATES OF AMERICA
DEPARTMENT OF JUSTICE
BUREAU OF IMMIGRATION AND NATURALIZATION
No. 12779033
ORIGINAL
I-94 Registration No. A22-990-722
Billion No. 00628579
Personal description of holder: sex MALE, date of birth MAY 16, 1952, color of eyes BROWN, color of hair BROWN, height 6 feet 3 inches, weight 220 pounds, visible distinctive marks NONE, marital status MARRIED, country of former nationality CZECHOSLOVAKIA
I certify that the description above given is true, and that the photograph affixed hereto is a likeness of me.
Oskar Peter
(Complete and true signature of holder)
UNITED STATES OF AMERICA
CENTRAL DIST. OF CALIFORNIA
District Court of the United States
held pursuant to law at Los Angeles
on JULY 10, 1986
the Court having found that
OSKAR PETER, 12342 DORAN PLACE, NORTH HOLLYWOOD, CA, is a native born citizen of the United States of the United States, and is therefore entitled to the applicable provisions of such naturalization laws, and was admitted to citizenship, thereupon ordered that such person be, and he was admitted as a citizen of the United States of America.
In testimony whereof the seal of the court is hereunto affixed, this 10TH day of JULY, nineteen hundred and EIGHTY-SIX.
LEONARD A. BROSNAN
Clerk of the U. S. District Court
By Deputy Clerk

Bez vousů 1970

> do to nevěděl, báli jsme se, že nás někdo udá. Na hlavní nádraží nakonec přišel jen můj kamarád Bady, kterému jsem předtím zavolaal. On už později nebyl při přípravách tak obezřetný a přišli ho vybrat tajní v pět ráno. Z Erlangen jsme odjeli do Bonnu a do tří dnů už bydleli ve velkém sociálním bytu v Sankt Augustin. Hned jsme zažádali o Spojené státy a čekali. Chodili do Otto Benecke Stiftung na němčinu, žena uklízela v butikcích a já vařil a myl nádobí v noblesní restauraci v tenisovém klubu vyvolených ve čtvrti ambasad v Bad Godesberg. Konečně přišla

víza a s pomocí AFRC (American Fund for Czechoslovak Refugees) jsme přistáli 4. července na LAX v Los Angeles do horké noci. Všude statisíce lidí a aut! Jeden z největších amerických svátků 4th of July – Independence Day! Brzy jsem začal studovat na LAVC Art a UCLA umělecký neon. Prošel jsem různými manuálními zaměstnáními. Každý rok jsme se stěhovali – a je to zase na pár filmů od Hřebejka a hloubš...

// Jak život na západě ovlivnil Oskara Petra muzikanta?

OP: Hodně. Předně – jste rázem nikdo. V L.A. je pět tisíc kapel a tisíce malých a zásadních studií. Spousta prodejen s nástroji. Nejen tam, ale na Malibu a v Beverly Hills bydlí největší hvězdy popu a rocku. Často je potkáváte po klubech, restauracích i na ulicích. Všichni tam hrají a nahrávají, vydávají u největších firem. Mně ale okamžitě uçarovalo kalifornské světlo a začal jsem fotografovat. Čtyřletá foto horečka. Tonda Kratochvíl mi pomáhal sestavit moje první portfolio, hráli jsme s kamarády v garážových kapelách, psal jsem písničky, >

S Jířím Vopavou

S Lucíí a M. Stípem (R. E. M.) 2000

> učaroval mi oceán, ale i neskutečné galerie a muzea umění, vysoké hory, poušť a celý ten mix života a filmu, který má samozřejmě v Hollywoodu sídlo. Fotil jsem roky rockové koncerty – Bowieho, Van Halena, Jana Hammear, Nico, U2, Queen, Chicka Coreu, Iggyho Popa a další.

// Nepřemýšlel jste o výstavě fotografií z této doby? Retrospektiva emigranta poznávajícího L. A. je zajímavé téma.

OP: Ano, dokonce jsem domluven s vydavatelstvím KANT o knize, fotografie by mi měl pomoci vybrat guru české fotografie Zdeněk Birgus. O výstavě jsem mluvil s galerií Leica, je to ale už nějakou dobu. Doufám, že mě někdo nevybral, povrchně nemůžu zatím hlavní portfolio doma nikde najít. Jinak, první portfolio barevných snímků v L. A. mě pomohl sestavit v roce 1982 slavný Antonín Kratochvíl.

// Vaše tvorba je spojená mimo jiné s kapelou Lucie, jak jste se dali dohromady?

OP: Na Lávce mě oslovil David, že na nás chodil jako dítě do Besedy a jestli bych si s nimi nezahrál. Líbili se mi, byli s Oceánem zralí na rozlet do velkého světa. Hrál jsem s nimi anglicky Rouháš se bohům a natáčel jsem je všude na video, čímž jsem byl posedlý.

// S Robertem Kodým jste pro Davida Kollera (Lucie) napsal na konci 90. let písničku Medvídek. Vzpomenete si na to, jak/kde vznikla?

S Karlem Svobodou

OP: To je složitá historie, popsal jsem ji do budoucí knihy historie písní Honzy Dědka. Zjednodušeně – koupil jsem si diktafon a posadil se ke stolu, abych ho využil. Začal jsem hrát píseň od akordu D a ona šla sama. Za půl hodiny byly hotovy i další a další verze a později jsem ji jen doplnil prostřední částí. Zahrál jsem ji cestou ze studia SONO v autě z kazety Davidovi a jemu se líbila. Asi za rok volá ze SONA, jestli nemám demo té věci, že Lucie točí album. Neměl jsem ho, tak jsem ho za pár hodin nahrál a přivezl tam. Za pár dní mi kluci volají, že něco mají, ať si to přijedu poslechnout. Byla to spleť všech možných a nemožných harmonií a stylů, která se dala pro tento účel jen stěží použít. Sjel jsem tedy zpět domů pro synth moduly a Mac

// Na Lávce mě oslovil David, že na nás chodil jako dítě do Besedy a jestli bych si s nimi nezahrál.

a základ písně se nahrál znovu. Robert nahrál přes celou věc dlouhý tón kytary a David nazpíval demo ve svahilštině, používá slovo Medvídek, což jsem měl být asi já. Text, který jsem poté napsal, se Lucii zdál být příliš vánoční a já měnil a měnil, až Robert přinesl svůj a ten tam i zůstal. Tuším, že si před tím koupil obrázkovou bibli pro mladistvé.

// Jaké hudební projekty máte naplánované na tento rok, plánujete speciální vystoupení na vaše letošní jubileum?

OP: Koncem února jsem nahrával se super kapelou ve složení: Vajco Deczi bicí, Brian Charette klávesy, Marek Minárik baskytara a Mírek Chyška kytara a s pár hosty ve studiu SONO. Poslední dva hráli hráli už na mém prvním albu Krev, Bláto, slzy před 20ti léty. Současně vzniká neplánovaný položivý studiový projekt s Jirkou Vopavou (housle, mandolína, zpěv), Jirkou Zelenkou (bicí) a hosty. Hrajeme se Zuzanou Michnovou a Mírou Kuželkou a Kalandra memory bandem a občas i s Jazz Q. A to jubileum? 22. 5. by se měl v žižkovské Akro- >

// V SONU jsme nahráli 12 základů. Teď začátkem dubna jsem zpíval a doplňovali jsme smyčcové kvarteto, kytary a doplňující nástroje. Musím dopsat ještě pár textů...

- > polí odehrát koncert se všemi jmenovanými a hosty k mému LX kulatému jubileu, jehož součástí bude i křest třetího autorského alba. Dál nevím, ale je tam ještě něco – kniha textů, fotografií, rozpracovaný hudební celek, festivaly a nějaké to psaní pro druhé, což mě drží i nad vodou.

// Jak byste připravované album popsal, na co se můžeme těšit?

OP: V SONU jsme nahráli 12 základů. Teď začátkem dubna jsem zpíval a doplňovali jsme smyčcové kvarteto, kytary a doplňující nástroje. Musím dopsat ještě pár textů, možná jednu úplně novou věc, něco bude i anglicky, nechce se mi je přepisovat do češtiny. Ještě nahrávám jedno CD živě ve studiu Michala Šenbauera s Jirkou Vopavou a Jirkou Zelenkou na bicí. Hudba mě baví a našťástí i živí.

// Kromě kapel převážně působících v minulém století jste spolupracoval i se současnými umělci. Shledáváte nějaké markantní rozdíly v práci, přístupu nebo tématech písní?

OP: Každý umělec je jiný, i přístupy jsou jiné. Jsem ve spojení s lidmi, kteří mi něco říkají umělecky. Jiní mě ostatně ani neoslovují a já je taky ne.

// Kromě toho jste psal i hudbu pro film. Jak se připravujete, konzultujete danou scénu například s režisérem?

OP: Zajímavé téma. Jasně. Občas jsem se mihnul s nápadem ve střížně, celé to bylo jako nepředvídatelné bití vln médií, času a zájmů. Tvořilo se za běhu. Večer se přičítali

nahrávání 3. řadového alba: Mirek Chyška, O.P., Vajco Deczi, Brian Charette a Marek Minárik ve studiu SONO, únor 2012

producenti s režisérem Vejdělkem do mého domácího studia, sedli si za zády do sofy a řekli – tak pusťte. Brzy se ale našla cesta, vybraly se motivy a já je nahrál na Macu jako demo malého orchestru. Myslel jsem si původně, že budu barvami podkreslovat scény a dodám jednu hlavní melodii. Tam šlo ale konkrétně o to, dát každému z mnoha hlavních rolí vybraným tématem určitý charakter a tím diváka nenechat bloudit. Jsem našťástí melodik, tak jsme tu práci zdárně dotáhli dokonce. Nakonec se veškerá hudba nahrála z přepsaných partitur za pomoci Aleše Březiny do celého filmu za necelé dvě frekvence! Myslím si, že každý režisér má svůj přístup a každý film chce svoje. Myslel jsem, že po Účastnících zájezdu budu nějakou hudbu k filmu dělat, ale jen to tak přešlo.

// Členem OSA jste od 90. let. Popište mi, jak jej vnímáte.

OP: Já už jsem dával přihlášku v roce 1979, ale potom jsem emigroval. Nejsm já nakonec členem už od té doby? OSA je pro mne už dlouho hlavním zdrojem příjmů. I když jsem v mládí absolvoval zpěv na nynější konzervatoři J. Ježka (prof. Jaroslav Gleich), jsem především skladatel a textař a až potom zpěvák a muzikant. Všichni pracovníci OSA mi vycházejí maximálně vstříc i v různých rutinních i dílčích krocích a nedovedu si život bez OSA představit. I když moje koncertní činnost poslední dobou nabrala dost na objemu, zůstane právě OSA mým celoživotním partnerem.